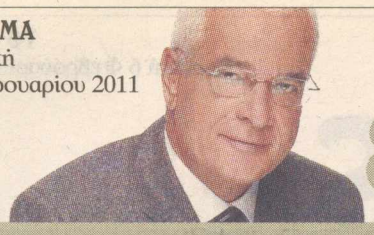

εμπιστευτικά

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ
jpretenteris@dolnet.gr

Η ηγεσία του κινήματος «θα πληρώσετε, Θα πληρώσετε»

«Μπούνγκα-μπούνγκα»

Σύμφωνα με το έγκυρο ρεπορτάζ των καλύτερων ιταλικών εφημερίδων, ο πρωθυπουργός **Σίλβιο Μπερλουσκόνι** συνήθιζε να καλεί τους συνεργάτες του στην πρωθυπουργική βίλα για σύσκεψη μετά φαγητού. Εκαναν τη σύσκεψη, έτρωγαν το φαγητό και ο πρωθυπουργός πρόσταζε στεντορείως:

– *Τώρα να αρχίσει το «μπούνγκα-μπούνγκα»!*

Και τότε έρχονταν τα *«κορίτσια»* για τα περαιτέρω.

Εξ όσων γνωρίζω, οι συσκέψεις του δικού μας Πρωθυπουργού είναι λιγότερο σκαμπρόζικες. Χωρίς να λείπει απαραιτήτως το *«μπούνγκα-μπούνγκα»*. Ιδίως όταν αντικείμενο της σύσκεψης είναι πώς να αναδειχθούν οι θετικές και όχι μόνον οι αρνητικές πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής. Σε απλά ελληνικά: *Με τον ήλιο τα βγάζω, με τον ήλιο τα βάζω, τι έχουν τα έρημα και ψοφάνε;*

Το θέμα της συζήτησης δεν ήταν πρωτότυπο. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όλες οι κυβερνήσεις θεωρούν ότι κάνουν ένα καταπληκτικό έργο, το οποίο (για μυστηριώδεις λόγους...) δεν γίνεται αντιληπτό ή κατανοητό από τον λαό. Αλλοτε τους φταίνε τα μέσα ενημέρωσης, άλλοτε η επικοινωνιακή πολιτική, ενίοτε ο ίδιος ο λαός.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν έγινε συγκεκριμένος επιμερισμός ευθυνών. Αλλά η παρουσία του **Τηλ. Χυτήρη**, αναπληρωτή υπουργού αρμοδίου για τα κρατικά ραδιοτηλεοπτικά μέσα, ήταν ίσως ένα σαφές υπονοούμενο για τον τρόπο αντιμετώπισης του προβλήματος: πριν περάσουν σαράντα οκτώ ώρες, η ΝΔ κατήγγειλε τους *«εγκάθετους γκεμπελίσκους»* της ΕΡΤ, οι οποίοι αποσιώπησαν την ομιλία του **Αντ. Σαμαρά** στην ΚΟ του κόμματός του – ήταν, φαίνεται, μια είδηση που δεν επέστρεψε στην κρατική ραδιοτηλεόραση μαζί με τις υπόλοιπες!

Αν η ΝΔ έχει δίκιο, τότε μάλλον στην κυβέρνηση κάνουν λάθος στο πρόβλημα. Ή μάλλον πέφτουν και αυτοί θύματα μιας παρανόησης που δοξάστηκε επί διακυβερνήσεως **Κ. Καραμανλή** με τα γνωστά αποτελέσματα: *ότι η πολιτική είναι πρωτίστως υπόθεση επικοινωνίας.* Οτι το αμπαλάζ προέχει του περιεχομένου. Και ότι το ζήτημα τελικώς είναι ποιος θα κοροϊδέψει καλύτερα τον λαό.

Αναφέρθηκε, για παράδειγμα, ότι οι δημοσκοπήσεις που έχει στα χέρια της η κυβέρνηση δείχνουν ότι η κοινωνία επιδοκιμάζει και την αναδιάρθρωση των ΔΕΚΟ, και το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων, αλλά το κλίμα κοινωνικής αναταραχής που έχει δημιουργηθεί δεν επιτρέπει να αναδειχθεί αυτή η επιδοκιμασία.

Η παρατήρηση είναι ενδεχομένως ορθή αλλά υπό δύο προϋποθέσεις:

● Οτι οι δημοσκοπήσεις της κυβέρνησης δεν έχουν γίνει για να αποδείξουν ότι η κυβέρνηση έχει δίκιο. Διότι τι νόημα έχει να ρωτάς όλους γι' αυτό που θα πάθουν λίγοι; Υπάρχει περίπτωση να διαφωνήσουν σε κάτι που ακούγεται καλά και, κυρίως, που δεν τους αγγίζει;

● Οτι η κοινωνική αναταραχή είναι προνόμιο της πλειονότητας – λάθος! Ακόμη και μια μικρή μειοψηφία μπορεί να αναστατώσει και να αγανακτήσει μια κοινωνία.

Είναι γεγονός ότι σε ορισμένα κυβερνητικά στελέχη επικρατεί η απλοϊκή αντίληψη ότι η κυβερνητική πολιτική προκαλεί κοινωνική δυσαρέσκεια επειδή τυχάνει δυσμενούς μεταχείρισης από τα κυρίαρχα μέσα μαζικής ενημέρωσης – μια άποψη την οποία έχει διατυπώσει δημοσίως και ο αδελφός του Πρωθυπουργού κ. **Ν. Παπανδρέου.**

Τη στιγμή που συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: ποτέ άλλοτε τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης δεν έχουν συμπεριφερθεί με τόση αυτοσυγκράτηση λόγω της δύσκολης συγκυρίας και ποτέ άλλοτε εφημερίδες, τηλεοράσεις και δημοσιογράφοι δεν έχουν δειχθεί τόσες πιέσεις και παραινέσεις από τόσες πλευρές *«"να βάλουν πλάτη" γιατί τα πράγματα είναι δύσκολα».*

Αλλοι υποκύπτουν στο (καλώς ή κακώς εννοούμενο) *«ευρύτερο συμφέρον»* και *«βάζουν πλάτη».* Και άλλοι θεωρούν ότι δουλειά του δημοσιογράφου δεν είναι *«να βάζει ή να μη βάζει πλάτη»*, αλλά απλώς να ενημερώνει τον κόσμο. Η απάντηση, δηλαδή, στην πίεση είναι προφανώς ατομική υπόθεση του καθενός και άσχετη με την κυβερνητική πολιτική.

Σε αντίθεση με τον *Μπερλουσκόνι* λοιπόν, εδώ κανείς δεν οργανώνει το *«μπούνγκα-μπούνγκα».* Ούτε έτσι ούτε αλλιώς. Και αυτό που ίσως δεν θέλουν να δουν οι αρμόδιοι είναι ότι η αποδοχή μιας πολιτικής κερδίζεται. Δεν επιβάλλεται για λόγους ανωτέρας βίας ούτε περνάει από μια ΕΡΤ του '80.

Ακόμη περισσότερο που η συγκεκριμένη κυβέρνηση έχει πληγεί λιγότερο από το περιεχόμενο ή την παρουσίαση της πολιτικής της και περισσότερο από τις αδυναμίες της διαχείρισης. Η πολυτραγουδισμένη εκείνη *«ομάδα στρατηγικού σχεδιασμού»* εξεμέτρησε το ζην πριν ακόμη προλάβει να μπουσουλήσει και ουδείς δείχνει τη διάθεση να την αντικαταστήσει με κάτι άλλο.

Ετσι, η κυβέρνηση βρίσκεται σχεδόν στα μέσα της θητείας της κι ακόμη δεν διαθέτει ένα στοιχειώδες κέντρο διεύθυνσης ώστε, ας πούμε, να μη διαφωνούν τρεις υπουργοί δημοσίως για μια τρέχουσα νομοθετική πρωτοβουλία!

Για αυτό ίσως μια χρήσιμη σύσκεψη του Πρωθυπουργού θα μπορούσε να έχει ως αντικείμενο όχι την προβολή της κυβερνητικής δραστηριότητας, αλλά το περιεχόμενο και την οργάνωσή της. Εκεί να δεις *«μπούνγκα-μπούνγκα»!*

Πόλεμος στην κοινωνία

[Νέο Επεισόδιο]

Φίλος αναγνώστης μού επισημαίνει ότι η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας μέσα από τη μείωση του κόστους εργασίας που φαίνεται να αναζητεί (τώρα και έπειτα από πολλές διαψεύσεις...) η κυβέρνηση μπορεί να επιτευχθεί με έναν πολύ αποτελεσματικό τρόπο: *την καθιέρωση της δουλείας.*

Ετσι, επισημαίνει ο αναγνώστης, το κόστος εργασίας θα μειωθεί στο ελάχιστο και η Ελλάδα θα καταστεί ευθέως ανταγωνιστική χωρών όπως η Κίνα, το Μπανγκλαντές ή η Ινδονησία, όπου οι εργαζόμενοι δραστηριοποιούνται σε συνθήκες σκλαβοπάζαρου.

Ομολογώ ότι η ιδέα είναι ελκυστική. Δεν ξέρω, βεβαίως, αν θα τη συγκρατήσει ο υπουργός Οικονομικών αλλά καλό είναι να υπάρχει στο ντουλάπι για μια δύσκολη στιγμή. Διότι βλέπω να έρχονται αρκετές δύσκολες στιγμές.

Ως τότε, πάντως, ο κοπτόμενος περί την ανταγωνιστικότητα υπουργός θα μπορούσε να σκεφτεί

Η κυβέρνηση μένει, δυστυχώς, προσκολλημένη σε μια περιοριστική και φορομπηχτική πολιτική. Στον εύκολο δρόμο του χαρατσιού

μερικούς πιο αυτονόητους τρόπους για να τη βελτιώσει.

– Θα μπορούσε, για παράδειγμα, να μειώσει δραστικά τη φορολογία των επιχειρήσεων ώστε να ελαφρύνει τη φορολογική επιβάρυνσή τους.

– Θα μπορούσε επίσης να μειώσει τις υποχρεωτικές εισφορές και όλες τις διοικητικές δεσμεύσεις που επιβαρύνουν την επιχειρηματική δραστηριότητα.

– Θα μπορούσε να μη φορολογεί μια επιχείρηση πέντε φορές (!) μέσα σε ένα εξάμηνο και να κόψει τις έκτακτες εισφορές που τη γονατίζουν.

– Θα μπορούσε να βελτιώσει τις συνθήκες ανταγωνιστικότητας στη χώρα απελευθερώνοντας τις επιμέρους προστατευόμενες αγορές από περιττές ρυθμίσεις και παρεμβάσεις.

– Θα μπορούσε να ενισχύσει την επιχειρηματική δραστηριότητα με αναπτυξιακές πρωτοβουλίες, με διευκολύνσεις χρηματοδότησης και με πρόσθετα φορολογικά κίνητρα.

Γενικώς, δηλαδή, ο υπουργός Οικονομικών θα μπορούσε με αυτά και με πολλά άλλα να βελτιώσει δραστικά την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων. Πώς; Μειώνοντας το βάρος του κράτους και όχι τις αποδοχές των εργαζομένων. Κάνοντας, δηλαδή, μια επιλογή που θα υπηρετεί τους ανθρώπους και την κοινωνία, όχι τους στόχους φορολογικών εσόδων του μνημονίου.

Υποψιάζομαι ότι δεν θα το κάνει. Η κυβέρνηση μένει, δυστυχώς, προσκολλημένη σε μια περιοριστική και φορομπηχτική πολιτική. Στον εύκολο δρόμο του χαρατσιού.

Διαπιστώναμε εδώ πριν από μερικές εβδομάδες ότι συμπεριφέρονται λες και έχουν κηρύξει τον πόλεμο στην κοινωνία. Οπως φαίνεται, η προαγγελλόμενη επίθεση στις αποδοχές των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα θα αποτελέσει το επόμενο επεισόδιο αυτού του πολέμου.

Υποθέτω ότι θα είναι και το τελευταίο. Οχι απαραιτήτως επειδή η κυβέρνηση θα κερδίσει την παρτίδα και θα λήξουν οι εχθροπραξίες. Αλλά επειδή δεν μπορώ να φανταστώ ποια κυβέρνηση, ποια Βουλή και ποιο ΠαΣοΚ θα διεκπεραιώσουν μια τέτοια πολεμική επιχείρηση.